

[Estrup]

de var henvist til bistandssystemet, og det kan jeg ikke se tjener noget som helst fornuftigt formål. Derfor må det være væsentligt, at vi prøver på at finde alternativer.

Jeg vil samtidig sige, at vi har ikke på noget tidspunkt støttet regeringen – eller sagt, at vi var enige med regeringen – i den politik, som går ud på at løse landets problemer gennem besparelser. Dette er for snævert. Det kan ikke løse beskæftigelsesproblemet. Derfor vil vi til enhver tid kræve regeringen til regnskab for, at den tilgodeser såvel underskuddet som beskæftigelsesproblemet.

Dermed tror jeg i og for sig jeg har forklaret, hvorfor vi ikke kan støtte dette lovforslag.

Dohrmann (FP):

Lige siden valget den 10. januar 1984 har de radikale klistret sig så meget op ad regeringen, at vi andre med fuld ret kan gå ud og sige, at de desværre har præget regeringspartierne så meget, at den politik, der bliver ført i dag, er radikal.

Finanslovforslaget stemte de radikale for, og de radikale roste det temmelig kraftigt endda, ligesom de støttede den fortsættelse af de økonomiske stramninger, der skulle finde sted. Den hørte vi også. Ikke bare i dag, men næsten hver dag står de radikale heroppe, og uanset hvilket forslag det drejer sig om, piller de det i stumper og stykker.

Desværre har de 10 mandater, der sidder her, den afgørende indflydelse, så derfor er det ikke uden betydning, hvilken holdning de indtager, og jeg vil gerne spørge den radikale ordfører: i og med, at man har forpligtet sig til at føre denne genopretningspolitik, som regeringen kalder det, i og med, at man har bundet sig på hænder og fødder til at støtte den, hvor vil det radikale venstre så spare? Er det på u-landshjælpen? Er det på de gamle, de syge? Eller hvor er det, de radikale vil hente pengene? Det er så nemt at stå heroppe og sige: det vil vi ikke være med til. Sig dog blot en enkelt gang, hvor de radikale er at finde i så henseende! Det har vi nemlig aldrig hørt om endnu.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det, der kalder mig herop, er, at arbejdsministeren sagde, at der var nogle, der sagde – det var godt nok ikke arbejdsministeren –

at man meldte sig ind i en A-kasse, fordi man så kunne få arbejdsløshedsunderstøttelse efter 1 års medlemskab og 1.040 timers arbejde, og så var der en slags automatik, så at når man først var inde i varmen, kunne man være arbejdsløs, få et jobtilbud, være arbejdsløs og få et jobtilbud, stort set til den dag, da man døde. Når arbejdsministeren ikke mente, hvad hun sagde – det var jo nogle andre, der mente det – så synes jeg, det er en utrolig billig form for hetz at fyre af her fra folketingets talerstol. Når man siger noget, man ikke selv mener, men som andre mener, så bringer man ved til det bål af rygter, der siger, at de arbejdsløse i virkeligheden ikke gider arbejde. Så kan man spørge, hvorfor i alverdens riger og lande 300.000–350.000 mennesker på denne tid lige pludselig skulle være blevet grebet af en umådelig dovenskab, når de samme mennesker åbenbart ikke var så dovne for nogle år siden.

Det bliver hele tiden sagt, at man skal gøre en ekstra indsats – en ekstra indsats til hvad? Til et arbejdsmarked, der ikke står til rådighed for én? Det er da en umulighed. Der er jo ikke arbejde at få i øjeblikket.

En anden ting er, at jeg ikke kan se andet, end at dette lovforslag er en enormt god måde at skjule nogle arbejdsløshedstal på. Det gør jo statistikkerne pænere, at der ikke er så mange, der er opført dér. Er det det, der ligger bagved?

Til slut vil jeg spørge: når man i regeringen åbenbart har en eller anden intern arbejdsfordeling med, at når den ene sparer, så skal den anden også spare, hvor skal socialministeren så spare, når der er flere, der kommer på kontanthjælp?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.